

NEVER soha nem elég ENOUGH

„Minden lapjáról sugárzik
az érzelem és a hiteles
történetírás iránti elhivatottság.”

– C. K. Kelly Martin, író

fine
selection

D E N I S E J A D E N

D E N I S E J A D E N

N E V E R

s o h a n e m e l é g

E N O U G H

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*J. R.-nek,
mert sosem tudtam,
hogy mi mást is tehetnék*

1. FEJEZET

AZT SZOKÁS MONDANI, hogy ne próbálj meg olyasvalaki lenni, aki nem te vagy. De mi van azzal, aki majdnem te vagy? Esetleg azzal, aki régebben voltál?

Amikor a testvérem, Claire belépett az Alder Grove Gimi menzájára, automatikusan kihúztam magamat ültőmben. Gyerekként folyton azt mondogatták nekünk, hogy olyanok vagyunk a tökéletes testtartásunkkal, mint két tojás. „Milyen szép kislányok!” – hajtogatták mindig.

Elég messze voltunk attól, hogy ikreknek nézzenek bennünket, de mindig reménykedtem benne, hogy az emberek észrevesznek majd valami aprócska hasonlóságot. A tökéletes testtartásunk lehetett az egyetlen emlékeztetője annak, hogy Claire nem Gwyneth Paltrow és Ashton Kutcher titkos szerelmének gyümölcse, illetve annak, hogy én nem Danny DeVito és egy gondozatlan pudli leszármazottja vagyok.

– Ez aztán a mellbedobás! – szaladt ki az asztal másik oldalán ülő barátnőm, Shayleen szájából.

Biztosan tudod, milyen az, amikor valaki valami kínosat mond, és mindenki nyomban elhallgat.

Na, igen.

Még Claire is felénk pillantott, hogy lássa, miért bámul mindenki, és abban a pillanatban ráéisméltem, milyen hülyén is nézhetek ki. Mintha képes lennék visszaalakítani krumpliszerű testemet azzá a vékony sült krumplivá, amilyen régen volt. Claire még mindig ugyanazzal a természetességgel tartotta magát szálfegyenesen, mint amilyen magától értetődően fehér halásznadrágját és pántos szandálját hordta.

Visszagörnyedtem, s közben átöleltem magamat. Hála az égnek, mielőtt Claire észrevehette volna, hogy ismét megpróbáltam őt utánozni, Josh odavágtázott hozzá, és magához ölelte, amivel elterelte a figyelmét.

Claire odahajolt Joshhoz, és belesúgott valamit a fülébe. Testemben izzó lávaként áradt szét a forróság. Josh!

Mármint, Josh Garrison. *Az a* Josh Garrison. Ugyan nem ő a focicsapat irányítója, de határozottan a leghelyesebb fiú volt közülük. Még szorosabbra fontam magam körül a karomat, és azon gondolkodtam, vajon Claire rólam beszél-e.

Ez mégiscsak Josh volt, az a srác, akiért titokban már általános iskola óta odáig voltam.

Josh, aki a nővérem pasija volt már három hete, két napja – gyorsan rápillantottam a karórámra – és körülbelül huszonnégy órája.

Claire ismét felém nézett, ám ez alkalommal abban a pillanatban, amikor tekintetünk összekapcsolódott, nővérem szája olyan széles mosolyra húzódott, hogy alig fért el az arcán. Zavarom egyenes arányban csökkent Claire izgatottságának fokozódásával. Bármit mondhatott is rólam, az nem is tűnt már olyan rossznak. Ismét

odahajolt Joshhoz, hogy mondjon neki valamit, aztán rám mutatott. Ellenálltam a késztetésnek, hogy megérintsem a mellkasomat. *Ki, én?*

Barátnőimmal, Shayleennel és Deirdrevel ültem annál az asztalnál, ahol máskor is, közel a kasszához. Shayleen figyelme most is oda összpontosult, ahová általában: a zsebtükrére és a szemceruzájára. Ismét eltűnődtem, vajon nem lesz-e egy kicsit túl sok a festékből. Túlságosan is hangsúlyozta a már így is hatalmas szemét és ajkát, amitől úgy nézett ki, mint Betty Boop. Shayleen miatt nem estem túlzásba a saját sminkemmel. Meg persze azért sem, mert nem voltam valami tehetséges a dologban.

Shayleen és Deirdre éppen akkor pillantott fel, amikor a legnépszerűbb negyedikes lányok csoportja felénk fordult. A többi harmadikos valószínűleg nem irigyelte úgy a negyedikeseket, mint mi. Azt hiszem, ez az érzés abból a tényből fakadt, hogy mind a hárman úgy néztünk ki, mint az elsősök, nem pedig úgy, mintha a saját osztályunkba járnánk. Deirdre körülbelül tizenkét évesnek tűnt a szep-
lőivel és a bubifrizurájával; Shayleen gyakorta hisztirohamot kapott olyan világméretű katasztrófák miatt, mint például egy letört köröm; én pedig át tudtam volna sétálni egy ajtóra szerelt kutyabejárón – akkor is, ha kihúzom magamat. Nemcsak a legalacsonyabb voltam az egész évfolyamban, hanem a legfiatalabb is. Szüleim már négyéves koromban beíratk az óvodába, mert azt hitték, én is olyan csodagyerek leszek, mint a nővérem.

Nem volt hát meglepő, hogy mi hárman, „fiatalok” összebarátoztunk, de Shayleen volt az egyetlen, aki eltökélte, hogy mindenképpen kitör a skatulyából, amibe beleragadtunk. Több barátja volt, mint Deirdrenek vagy nekem, de mindig többet és többet akart – főleg, ha negyedikes fiúkról volt szó. Gyakorlatilag csorgott a nyála,

amikor meglátta a nővérem barátait. Deirdre csak tágra nyílt szemmel bámulta őket.

– Hé! – szóltam nekik, és próbáltam a lehető legtermészetesebbnek hatni. Ha sikerül megtörnöm a barátaim meredt bámulását, akkor talán nem fogunk olyan rajongó tinilányoknak tűnni, mint amilyenek valójában voltunk. – Mi van ebédre?

– Pontosan, *mi* is van ebédre – jelentette ki Shayleen, miközben tetőtől talpig végigmérte Josht.

A nővérem barátja visszament, hogy kikérje az ebédjét, a csoport többi tagja pedig szerencsére elvesztette érdeklődését a mi kis nyálcsorgató bagázsunk iránt.

Shayleen tisztában volt vele, hogy már ezer éve odáig vagyok Joshért, és folyton ilyeneket mondott, hogy biztasson, még akkor is, ha a srác nem az én súlycsoportom volt. Mégis irritált, amikor továbbra sem vette le róla a szemét. Rámutattam a becsomagolt ajándékra, ami mellette hevert az asztalon.

– Az mi? – kérdeztem, leplezve feszültségemet.

Mindig is rosszul voltam azoktól az emberektől, akik nagy ügyet csináltak a saját születésnapjukból.

Shayleen visszafordult az asztalhoz.

– A tiéd, természetesen! – adta oda. – Mindkettőnkől.

Deirdre közbe akart szólni egy „De...”-vel, azonban Shayleen belefojtotta a szót, és megkérdezte, hogy mit kaptam a születésnapomra.

Forgatni kezdtem a szemem.

– Tudod, hogy milyen az anyám! Folyton olyan ruhákat vesz nekem, amiket *soha* nem vennék fel.

Széthúztam Shayleen ajándékának rózsaszín, fényes csomagolópapírját. Néhány ember felénk pillantott a megcsillanó papír miatt.

Alig fejeztem be az ajándék hátuljánál a kicsomagolást, amikor rádöbentem: még több rózsaszín. Ami *nem* a kedvenc színem volt. De nem csak a színnel volt gond. Shayleen ajándéka pontosan ugyanolyan árnyalatú és anyagú volt, mint az a felső, amit Anyától kaptam tegnap este.

Előbb ünnepeltük a születésnapomat otthon, mert Anya és Apa is későn végez ma a munkahelyén. Amikor először megláttam a ruhát, amit Anya vett nekem, azt hittem, hogy valami tévedés történt. Biztosan Claire-nek vette, és elfelejtette odaadni neki karácsonykor. A nővérem úgy nézett ki rózsaszínben, mint egy mesebeli hercegnő. Anya biztos nem vette észre melegítőkkkel teli szekrényemet és hatalmas mellemet.

Nyeltem egy nagyot, mialatt megfordítottam Shayleen ajándékát. Bizony, pontosan ugyanaz a csinos kis fehér virág ragyogott fel rám az anyagról, mintha a nőiesség szimbóluma lenne.

A szimbólum *nem* a megfelelő lányhoz került.

Sosem szerettem a „fiús lány” kifejezést. Sokkal inkább úgy éreztem, hogy egyensúlyt hoztam Claire virágokkal tarkított életébe. Azt megértettem, hogy anyám azt akarta, hogy jobban hasonlítsak Claire-re. De Shayleen és Deirdre?

– Ööö, köszí. Húha... – hebegtem, miközben próbáltam boldognak meg elbűvöltnek tűnni, meg az összes többi pozitív érzelmet kifejezni, amelyeket egyáltalán nem éreztem.

Shayleen teljesen kiszedte a felsőt a csomagolásból, és szétnyitotta.

– Remélem, jó a méret. Tartsd magadhoz!

Úgy tettem, ahogy kérte, azonban szándékosan vagy harminc centire tartottam magamtól, mintha a távolság elrejtethné a felső és a mellméretem közötti ellentmondást. Abban a pillanatban rájöttem, hogy mi is tűnt olyan furának az ujjatlan felsőben: tökéletesen

állt volna Shayleenen, főleg mert az ő bőre és haja sötétebb árnyalatú volt. Az egyik felem inkább a másik irányba, *eléje* akarta volna tartani a felsőt.

– Remélem, jó a méret.

Shayleen a szeme sarkából rám pillantott, s összeszorította a száját a koncentrációtól. Segélykérően néztem Deirdre-re. Nem tűnne olyan nagy bunkóságnak, ha *ő* mondaná meg Shayleennek, hogy neki sokkal jobban állna a felső, mint nekem.

Azonban Deirdre tágra nyílt szeme olyannak tűnt, mintha hipnotizáltak volna. Követtem a pillantását néhány méterrel odébb.

Claire. Aki épp felém tartott. A sarkában Josh Garrison, kezében egy étellel megrakott tálcával.

Nővérem jóízűen felnevetett, még mielőtt odaért volna hozzánk.

– Nézd csak, mit kaptam Shayleentől! – újságoltam ugyanabban a pillanatban, amikor Claire azt mondta:

– Mégis *miért* hoztad el ezt a suliba?

Hátrapillantott, majd ismét felnevetett, és ekkor vettem észre, hogy mennyien követték Claire-t az asztalunkhoz. Legalább hatan, de körülbelül száznak tűntek. Döbenten ültem ott, és képtelen voltam megszólalni, miközben Claire legjobb barátnője, Jasmine beszélni kezdett.

– Anyukád mindig a leghetetlenebb ruhákat veszi meg, Loann. Mármint, el tudod képzelni őt ebben a felsőben? – fordult Claire-hez.

Jasmine is ott volt tegnap este a születésnap vacsorámon. Claire megkérdezte, nem lenne-e gond, ha meghívná, én pedig úgy voltam vele, hogy miért ne. Most már tudtam, miért nem volt jó ötlet.

Shayleen arca a megszokott tökéletes bronzszínből mély paradicsomvörösre váltott.

– Mit mondtál? – fakadt ki.

Nem úgy tűnt, mintha Jasmine észrevette volna Shayleen hangjában a dühöt, vagy azt, hogy a csomagolópapírra mutatok.

– Elhoztad a miniszoknyát is? – kérdezte Jasmine.

Megráztam a fejemet, miközben némán azon imádkoztam, hogy Jasmine ne tegyen semmilyen megjegyzést a miniszoknyákra. Shayleenen éppen az volt.

Kínos csend telepedett ránk, amíg mindenki megemésztette az elhangzottakat. Claire arcán látszott először, hogy megértette, mi történik. Lenézett a kidobásra ítélt csomagolópapírra, majd Shayleenre pillantott. A nővérem oldalba bökte a barátnőjét.

– Ó, ezt te vetted Loann-nek?

Jasmine szavai fokozatosan haltak el, s végül már csupán suttogásnak tűntek, ami az egész jelenetet még megalázóbbá tette Shayleen számára.

És mintha mindez még nem lett volna elég borzasztó, most, hogy a végzősök csatlakoztak hozzánk, éreztem, hogy az egész ebédlőben minket bámulnak.

– Hülye ötlet volt – fortyant fel Shayleen –, és ez volt az utolsó alkalom, hogy bármit is vettem neked.

Barátnőm álló helyzetbe tornászta magát.

– Várj! – nyúltam utána, de félresöpörte a kezemet, sarkon fordult, majd elviharzott a menza ajtaja felé.

Hangos csattanással vágódott be mögöttem az ajtó.

Claire felé fordultam segítségért. Ő mindig tudta, hogyan kell az emberekkel bánni, hogyan kell olyan problémákhoz hozzáállni, amelyek megoldása karizmatikus és diplomatikus személyiséget kíván.

– Hagyd, hogy lehiggadjon! – javasolta Claire, mintha csak a gondolataimban olvasna. – Ez a Shayleen elég temperamentumos.

Megmozdítottam a fejemet, ami bólintásfélének tűnhetett, azonban szinte képtelen voltam normálisan viselkedni most, hogy Josh ilyen közel volt hozzám. Csupán annyit kellett tennem, hogy a lehető legmozdulatlanabban ülök, amíg átvágnak az ebédlőn szokásos asztaluk felé. Aztán lenyugodhatok, és kibeszélhetem Shayleen ellenséges viselkedését Deirdrevel.

– Ma van Loann szülinapja – jelentette be Claire, majd fogta és összehajtotta a csomagolópapírt. – Mi lenne, ha ideülnénk hozzá?

Claire barátai úgy özönlötték körbe az asztalunkat, mintha az északi fény jelent volna meg: elárasztottak bennünket a ragyogásukkal. Összehúztam magamat ültömben. Nem voltam benne biztos, hogy kit is kérdezett, de ha bárkit az *én* asztalomnál, akkor kétlem, hogy a dolog több lett volna egy költői kérdésnél.

Claire tudta, hogy úgysis a Shayleennel való összezörrenésen agyálnék, és megpróbált jobb kedvre deríteni. A nővérem nem hagyta volna, hogy valami elrontsa a szülinapomat.

Azt hittem, hogy Claire mellém ül majd, ám ehelyett az asztal másik oldalán foglalt helyet. Deirdre odébb húzódott, hogy helyet csináljon neki. Néhány további végzős telepedett a padok távolabb eső részére, az asztal mindkét oldalán. Jasmine és Lazarus – azaz Jaz és Laz, amit Jasmine talált ki még azelőtt, hogy járni kezdtek volna – csak állt, Deirdrere bámulva.

Ez problémát jelentett. Jasmine nyilván a legjobb barátnője, Claire mellé akart ülni, és nem voltam benne biztos, hogy a megigézett Deirdre rájön-e erre magától.

– Hé, Deirdre, nem tudnál... – billentetem oldalra a fejemet.

Deirdre hirtelen olyanná vált, mint akit elektrosokkal ébresztettek fel bűvöletéből.

– Ó, hát persze!

Megfogta a zacskót, amiben az ebédjét hozta, aztán odébbhúzó-
dott. Csakhogy egy kicsit drasztikusabban értelmezte a javaslatomat,
mint azt én eredetileg szerettem volna, és egészen a szomszédos asz-
talig ment. Leült, és megigazította rövid haját, mint mindig, amikor
zavarban volt.

Csodálatos. Most sikerült mindkét barátnődet megbántanod. Már
majdnem odaszóltam, hogy visszahívjam, de amikor a mellettem
lévő üres helyre pillantottam, teljesen kiszáradt a szám. Josh lépett
át a padon. Lába hozzáért az enyéemhez, amint leült.

Igen, a barátnőjével szemben ült le, aki az én nővérem volt.
Viszont soha, de soha nem voltam még ilyen közel hozzá. Annyira
közel, hogy érezhettem fiús illatát. Függetlenül attól, hogy már évek
óta odáig voltam érte, sosem gondoltam komolyan, hogy bármit is
tennem kéne az ügyben. Inkább olyasmi volt, mint amikor egy sztár-
rért rajong az ember, és épp olyan ideges voltam, mintha Zac Efron
ült volna centiméterekre tőlem. Biztos voltam benne, hogy a szívve-
résem ugyanolyan hangos volt és rendszertelen, mint egy flippergép
hangja.

Claire levágta az egyik tankönyvét maga elé az asztalra, amitől a
szívem ismét dobogni kezdett. Eléggé keserédes volt az, hogy Claire
Joshsal járt. Irritált is a dolog, ám ugyanakkor megajándékozott
ezekkel a csodás alkalmakkal, amikor Josh közelében lehettem –
merthogy ezekre egyébként esélyem sem volt.

– Boldog születnapot, Loann! – mondta Josh halkán, mintha egy
közös titkunkról beszélne.

Szemébe néztem, és az elbűvölő, kissé féloldalas mosolyától meg-
remegett a szám széle.

Nyugtatásképp megköszörültem a torkomat. *Ő a nővérem pasija,*
emlékeztettem magamat, még akkor is, ha éppen ugyanannyi

esélyem volt olimpiai aranyat szerezni férfi rúdugrásban, mint randizni Joshsal.

– Remélem, tetszik majd az ajándékom – folytatta félig suttogva a felém forduló srác.

Hirtelen nem éreztem a kezem. Illetve az egyéb testrészeimet sem igazán. *Joshnak van egy ajándéka számomra? Biztos csak viccel.* De annyira lefoglalta az ebédje, hogy képtelen voltam eldönteni. Keze hozzáért a lábamhoz, amikor mocorogni kezdett a padon ülve, és a szívem néhány pillanatig ismét leállt.

Szedd össze magad, Loann!

Claire és a barátai az óráról, a tanárokról és az iskola utáni programjaikról csevegtek. Alig tudtam követni őket. Deirdre néhány méter távolságból figyelt, arcán hatalmas vigyorral, mintha el sem hitte volna, hogy olyan óriási szerencse érheti, hogy ezekkel az emberekkel lóghat. Vagy legalábbis a *közelükben*.

Ugyan az asztalnál folyó beszélgetés végig Claire és a barátai körül forgott, még mindig sokkal szórakoztatóbb volt, mint egy átlagos nap az Alder Grove Gimiben. Azon gondolkodtam, vajon a nővérem hogy bírja ezt a sok adrenalinot.

Idegességemben előszedtem a szendvicsemet, és falni kezdtem, mintha csak egy baromi jó filmet néznék evés közben. De képtelen voltam kivenni a fejből Josh szavait. Volt egy ajándéka számomra. *Komolyan?*

Claire rám pillantott, és felhúzta az orrát, amiből rájöttem, milyen nevetlennek tűnhetek, amint tömöm magamat. Néhány másik lány a pad végéről szintén felhúzta a szemöldökét.

– Megint otthon hagytad az ebédedet? – kérdeztem Claire-t, hogy eltereljem a figyelmet saját magamról.

Olyan gyakran hagyta a konyhapulton az ebédjét, hogy lassan már iskola utáni nasiként számítottam rá.

– Nem. – A nővérem az előtte heverő papírra koncentrált, amit azért vett elő, hogy firkálgasson rá. Én képes voltam órákig elvarázsolt tekintettel álmodozni, ő azonban harminc másodpercig sem bírta megállni, hogy ne csináljon semmit a kezével. Ismét megszólalt: – Ebéd után egy fontos dolgot írnék történelemből. Ideges vagyok.

Amint a lányok ismét beszélgetni kezdtek, éreztem, hogy valaki megbökö.

– Jó is egy fehérjedús szendvics! – lelkesedett Josh, mintha csak fel akarna vidítani. – Erőssé és gyorsá tesz.

A benne élő focista összecsapta a kezét, és úgy dörzsölgette, mintha az ebéd is egyfajta versenysport lenne.

A legszívesebben odanyújtottam volna neki a pulykás szendvics-csem maradékát, hogy megehesse, vagy hogy ellenőrizze a fehérjetartalmát, de szerencsére visszafogtam magamat. Egy egész tányérnyi pásztorpita volt épp előtte, arról nem is beszélve, hogy egy félig megevett szendvicset olyasvalakinek odaadni, akit alig ismersz, elég furcsa dolog lenne.

– És finom is! – feleltem, ám magamban elszörnyülködtem a saját lelkesedésemem.

Claire a füle mögé simította aranybarna haját, miközben firkálgatott. Nem rajzolt semmit, csupán a nevét írta le nagy, cirádás betűkkel. Először a teljes nevét: Claire Isabella Rochester. Aztán csak a második keresztnévét, úgy, hogy az *a* egyetlen vonással visszatért az *I* betűhöz. Ezután pedig azt, hogy „Claire”, olyan gazdagon díszített betűkkel, hogy eltűnődtem, valakinek operát kellene elneveznie a nővéremről.

Az én nevem közel sem volt ilyen pazar. Loann Rochester. Nem kaptam második keresztnévet.

Lo, mint az angol „low” szó, ami alacsonyat, alsót vagy gyengét jelent – erről szólt az életem. Alul voltam a családfán, a jegyeimmel a suliban úgyszintén hátul kullogtam, ráadásul több mint tizenöt centivel alacsonyabb is voltam Claire-nél. Aztán jön a nevem második része: Ann – ami egyet jelent az átlagossal. Szedjünk össze mindent, ami menő ezen a világon: fémes szemfesték, csillogó ruhák, piros sportkocsik – Claire –, és aztán töröljük el mindezt a föld színéről. Ami megmarad, gyakorlatilag az vagyok én. Sokszor töprengtem már azon, vajon az emberek a nevükhöz alkalmazkodva nőnek-e fel, vagy az csupán egy hatalmas véletlen, ha egy hozzám hasonló ember olyan nevet kap, mint amilyen a Loann.

Mintha Josh megérezte volna a bizonytalanságomat: esküdni mertem volna, hogy a lábával megérintette a cipőmet. A szendvicsem szélét majszolva egy pillanatig még arra vártam, hogy ismét hozzám érjen.

Egy szőke tincs a homlokára csúszott, éppúgy, mint ahogy Supermannek szokott, és elkapott a vágy, hogy odanyúljak, és az ujjamra tekerjem.

Észrevette, hogy nézem, ezért meghúzta a tincset, majd hagyta, hogy visszatérjen eredeti állapotába, mintha csak engem akarna vele cukkolni.

Aztán rám kacsintott.

Lassan, az orromon keresztül szívtam be a levegőt, és meggyőztem magamat, hogy félreértelmeztem a dolgot, vagy nem is történt meg, esetleg csak próbált kedves lenni, mert születnapom van, vagy a szendvicsek és a pásztorpite miatt otthon érezte magát, és emlékeztettem a testvéreére. Vagy talán, ó, nem is tudom, talán csak túlságosan

kedves volt, és miért nem tudtam másra gondolni, mint a nővérem fiújára?

A gymromban mozgolódni kezdett a pulykás szendvics, meg körülbelül egymillió akrobatikus mozdulatokat végző, koffeintúladagolásban szenvedő pillangó. Az asztalnál ülő lányok nevetni kezdtek valami viccen, amiről lemaradtam. Egyik mély levegőt vettem a másik után, miközben próbáltam lehűteni forrásponton lévő testhőmérsékletemet.

Laz felállt, és mondott valamit a birkózóedzéséről, az edzőjéről, meg még valamiről, amit nem hallottam rendesen. Jasmine összeszedte a cuccait, és közölte, hogy vele tart. *Birkózóedzésre? Na, mind-egy. Amúgy is olyanok voltak, mint a száími ikrek.*

Úgy tűnt, Laz is ugyanígy gondolja.

– Nem jöhetsz be az öltözőbe, drágám! Te is tudod.

Jasmine arca barátságatlan kifejezést öltött, mire Laz odahajolt, hogy letörölje róla egy csókkal. Josh is felállt, és úgy tűnt, mintha néma, bólogatásokból álló beszélgetést folytatott volna a nővéremmel.

– Mindjárt visszajövök – szólt, majd követte Lazt, aki elhagyta a menzát.

Amilyen szomorú voltam, hogy kiment, olyan boldog is lettem, hogy visszajön majd. És hogy most van egy kis időm, hogy levegőhöz jussak.

– Szóval, még nem akartam elárulni – szólalt meg Jasmine, miközben nézte, ahogy a fiúk kísétnak az ebédlőből –, de olyan izgatott vagyok! Felvettek az egyetemre!

Erre az egész asztal felfigyelt. Egy röpke szünet következett, mert mindenki megkukult. Bevallom, egy kicsit meghökkentem. Jasmine éppenhogy csak képes volt eldönteni, hogy mikor szabad átmenni

a zebra, ezért elég nehéz volt elképzelni, amint a wisconsini egyetem folyosóit tapossa.

– Komolyan – tette hozzá.

Ekkor az egész asztal élénk fecsegésben tört ki. Az asztal végénél ülő lányok izgatottan sikoltoztak. Olyan gyorsan követték egymást a megszólalások, hogy azt sem tudtam, ki beszél éppen.

– Nem hiszem el!

– Engem is felvettek!

– Mikor tudtad meg?

Claire mosolygott, miközben gratulált. Azonban hiába nyert ő is előzetesen felvételt ugyanarra az egyetemre, valami mást is láttam rajta – abból, ahogyan egy kicsit összehúzta a szemét, és a tekintetéből nem sugárzott az izgatottság, mint az arca többi részéből.

Lehet, hogy ez is egy olyan terület, ahol Claire felülmúlta Jasmine-t, és most szomorú, hogy a lány felzárkózott hozzá? Vagy, valamilyen rejtélyes okból kifolyólag, a nővérem nem akarta, hogy a legjobb barátnője ugyanarra az egyetemre járjon, mint ő?

Claire tekintete találkozott az enyémmel, pislogott néhányat, majd az egész arca felvillanyozódott. Úgy éreztem, *nem túl boldog* attól, hogy ott vagyok. Nem akarta, hogy lássam, mi is zajlik benne.

És ez volt az egyetlen dolog, amiben mindig is jók voltunk. Ő sikeresen elvonta a figyelmemet Shayleen kifakadásáról, éppen úgy, amikor tavaly rájött, hogy szükségem volt a segítségére, amikor el kellett mondanom a szüleinknek a matek hármassomat. Én nem tudtam úgy kimenteni őt egy szorult helyzetből, mint ő engem, de legalább megértettem.

És most tudtam, hogy nem akar erről beszélni.

– Visszajött Josh – tört ki belőlem, aztán észrevétlenül mellkason ütöttem magamat, hogy ismét beindítsam a szívemet.

Épp felénk jött – felém! – kezében egy aranszínű papírba csomagolt, lila szalaggal átkötött, kenyérpíró méretű dobozzal.

Lerakta elém, majd ismét leült, és közben még közelebb hajolt hozzám.

Haboztam, mert egy kicsit féltem összemazsolni az ujjlenyomataimmal a csomagolást.

– Én magam találtam ki – sugárzott Claire.

Szóval az ajándékot ketten adják? Még ha egy picike féltékenység ébredt is bennem, amiért Josh és Claire közösen csináltak valamit, a lábam megmozdult az asztal alatt. Soha az életben nem gondoltam volna, hogy Josh egyszer ajándékot fog adni *nekem*.

Bedugtam az egyik érzéketlenné vált ujjamat a szalag alá, és meghúztam a masnikat. Az asztalnál minden szem rám és remegő kezemre szegeződött. Végül engedett a csomagolópapír, én pedig kinyitottam a benne lévő papírdobozt.

Első ránézésre nem tudtam megállapítani, mi van benne, ezért teljesen ki kellett szednem a nehéz tárgyat a dobozból, hogy rájöjjek.

– Egy fényképezőgép – erősítette meg Claire, s összecsapta a kezét.

Egy fényképezőgép? Oké. De ez nem az a picike digitális gép volt, mint amilyen Anyának volt. Ez az az óriási, régi fajta gép volt, aminek hatalmas, kerek lencséje úgy állt ki, mint egy ágyúcső egy tankon.

– Mit... – hajtotta le a fejét Claire, hogy megpróbáljon a szemembe nézni, én pedig ráeszméltem, hogy grimaszolok.

Magamra kényszerítettem egy gyors mosolyt.

– Annyira szuper! – mondtam, miközben Claire és Josh közé bámultam, ám inkább az utóbbi felé.

– Használt – vontam meg a vállát Josh. – De Claire látta nálam, és úgy gondolta, hogy neked való lenne.

Az *övé* volt! Elöntötte arcomat a forróság. Forgattam a kamerát, bámultam a milliányi gombot, csúszkát és egyéb bigyót, amivel állítgatni lehetett a gépet. Amikor felemeltem és megnyomtam a tetején lévő gombot, a gépben lévő mechanika életre kelt, amivel sikerült úgy meglepnie, hogy majdnem elhajítottam.

– Neked mindig is voltak művészi hajlamaid – nyomta Claire a körmét az asztal egyik mélyedésébe. – Azok a festmények, amiket hazahoztál tavaly, meg a drámaóra...

Oké, igaz, tényleg mindig jártam művészetórára meg drámára, de csak azért, hogy ellensúlyozni tudjam velük a többi tantárgyból nyújtott csapnivaló teljesítményemet. Ennek ellenére úgy éreztem, hogy nem sok kell ahhoz, hogy lángra lobbanjon az arcom ennyi figyelemtől és bóktól.

– Tessék, használati útmutató az internetről – folytatta Claire. – Mondjuk, szerintem, elég bonyolultnak tűnik.

– Lehet, hogy tudok segíteni, ha szükséged van rá – bökött oldalba Josh a könyökével ismét, és három másodperc elég volt, hogy elképzeljem, amint együtt töltjük az egész életünket: fotózunk a kertünkben, felakasztjuk a képeket a házunkban, áthívjuk a barátainkat, hogy megnézzék őket.

A többiek, akik az asztalnál ültek, viszonylag gyorsan elvesztették az érdeklődésüket irántam, miután kinyitottam az ajándékot, és abból, ahogyan Claire az asztal másik vége felé pillantott, rájöttem, hogy nem tudja eldönteni, hogy rám figyeljen-e vagy pedig rájuk.

Bólintottam, mintegy jelezve, hogy nem gond, ha nem foglalkozik velem tovább, ám ehelyett megszólalt:

– Tudom, hogy nem szeretsz a kamera előtt lenni vagy a színpadon... – Hátravetette a haját, amitől az asztalnál ülő lányok figyelme

ismét rászégeződött. – De tökéletes vagy abban, hogy beleolvadj a környezetedbe, és mindent megörökíts magad körül.

Kezem lecsúszott a fényképezőgép dobozának éle mentén, amivel sikeresen megvágtam magamat. Ujjamat a számba véve próbáltam feldolgozni nővérem szavait. *Most komolyan azt mondta, hogy akár bele is olvadhatnék a háttérbe? Mindenki előtt? Oké, tudom, hogy nem vagyok potenciális versenytárs, ha szóba jön az ő tehetsége, kecsessége és szépsége, de tényleg ennyire jelentéktelen lennék?*

Rápillantottam Joshra, aki bólintott, de nem tudtam volna megítélni, hogy nekem, Claire-nek vagy a sztorira, amibe Jasmine épp belekezdett.

Megszólalt a csengő, én pedig lenyeltem a zavaromat. Nem akartam, hogy Claire szavaival végződjön a szülinapi ebédem.

– Köszönöm a fényképezőgépet! – mondtam hangosan, megpróbálva átharsogni az egyre növekvő menzai hangzavart, amikor az asztalnál ülők elkezdtek felállni. Aztán, gyakorlatilag kiabálva hozzátettem: – És hogy azt mondtad, kreatív vagyok!

Kétlem, hogy akár egyetlenegy ember is hallotta volna, amit mondtam.

De még mielőtt kiszélhettem volna egy másik módszert arra, hogy magamra irányítsam a figyelmüket, otthagytak.

2. FEJEZET

AMIKOR ODAÉRTEM A SZEKRENYEMHEZ, a szótlan fiú, aki a mellettem lévőöt kapta, épp lehajolt, és a lakattal bajlódott. Ismertem őt drámáról, de az a fajta ember volt, aki csak csendben meghúzza magát hátul, anélkül hogy bármiben is részt venne.

Úgy tűnt, hogy fordítva rakta fel a lakatot, és igencsak megszenvedett vele. Valami mosolyra késztetett abban, ahogy a magas, vékony fiú lehajol, kidugja a nyelvét, és hatalmas kezével az aprócska lakatot piszkálja. Úgy nézett ki, mint egy kislíú, aki próbálja leszedni az összeakadt láncot az első kétkerekű biciklijéről. Egy kifejezetten *langaléta* kislíú.

– Megpróbáljam? – Leraktam a fényképező dobozát a lábamhoz.
– Én kicsi vagyok. Valószínűleg pont be is férek alá.

Nevetett, de a 150 semennyi centimmel még csak túlzásnak sem volt nevezhető, amit mondtam. Egyesével megadta a lakat kombinációjának a számait, és amint az utolsót is bevitettem, az jutott eszembe, hogy eléggé megbízott egy vadidegenben. Rám éppen az ellenkezője volt igaz. Kínosan ügyeltem a privát szférámra, még Shayleen vagy

Deirdre sem tudta a lakatom kombinációját, pedig már évek óta barátok voltunk.

Kipattintottam a lakatot, majd odaadtam neki.

– Köszönöm – vette át, majd egy rövidke pillanatra találkozott a tekintetünk.

– Nincs mit.

Amikor beakasztotta a lakatot a nyitott ajtó pántjába, láttam, hogy az 1492-es szám van ráragasztva. Elmormoltam magamban azt a rövidke, Kolumbuszról szóló mondókát, amit még alsóban tanultam.

– Biztos Christophernek hívnak – vicceltem, a felfedező angol nevére, Christopher Columbusra utalva.

Egy ideig habozott. Egy kicsit elveszettnek tűnt.

– Ööö, nem. Marcusnak.

– Hm. Szerintem én Christophernek foglak hívni.

Marcus egy ideig figyelte a pókerarcomat, aztán kissé felhúzta a szemöldökét, és bólintott.

– Loann vagyok – csúsztottam a fényképezőt a szekrényem aljára, és kivettem a könyveimet, amelyek a következő órára kellettek.

Nem vártam választ, úgyhogy meglepett, amikor meghallottam a hangját.

– Aha, szerintem én meg téged Csigusnak foglak hívni.

Nem hagytam, hogy összerezzenjek. Az übergöndör hajam (értsd: mikrofonfej) volt az első, ami feltűnt annak, aki rám nézett. Shayleen nem hozta szóba a frizurámat, de gyakran úgy pillantott rá, mintha valami nagyon nem lenne rendben vele. Az, hogy Marcus ennyire nyíltan szóvá tette – nos, nem igazán tudtam hova tenni a dolgot. De ettől függetlenül rávigyorogtam. Rendesnek tűnt, és feltettem magamnak a kérdést, vajon miért nem beszélünk még idáig. Azt leszámítva, persze, hogy ritkán beszélgettem fiúkkal.

– A tiéd? – mutatott a rózsaszín felsőre, amit a fényképezőgép dobozának tetejére hajtottam.

– Ööö, ajándékba kaptam.

Még ha össze is volt hajtva, és nem is látszott, hogy csupán akkora, mint egy zsebkendősdoboz, elvörösödtem.

Összehúzta a szemét, hol a rózsaszín felsőre, hol rám nézve.

– Hm. Rózsaszín. Most tényleg?

Egy kicsit örültem neki, hogy egy vadidegen képes volt rájönni erre a dologra: *Nem, a bugyirózsaszín nem az én világom – köszö, Anya. És Shayleen. Talán vehetnétek néhány leckét Marcustól.*

Összeszedte a cuccait, aztán becsukta a szekrényét.

– Szia, Csigus!

Amikor – immáron megfelelő irányban – beakasztotta a lakatot a szekrény pántjába, válaszoltam:

– Tengerre fel, Chris?

Megütöttem a szekrénye számát, és hirtelen leesett neki az 1492. Elnevette magát, aztán elsétált.

A következő óra művészet volt, és mivel nem akartam még összefutni Shayleennel, ezért átvágtam a menzán az épületszárny felé, amely a választható tantárgyak termeinek adott otthont. Meg szerettem volna kérdezni Mr. Dewdney-t még óra előtt, hogy leosztályozta-e már a portfóliómat.

A lelkesedés, amivel meg akartam tudni a jegyemet, talán azt a megtévesztő látszatot keltette, hogy *artiste extraordinaire* vagyis *kivételes művésztehetség* vagyok. Hát nem. Mármost, próbálkozom. Mindig is tetszett, hogy a legkisebb nüansz a fény-árnyék kompozíciókban drasztikus változást eredményezhet, azonban úgy tűnt, hogy ezt csak mások alkotásaiban vagyok képes észrevenni. Én magam képtelen vagyok ilyesmit létrehozni. Arról nem is beszélve, hogy

Mr. Dewdney idei, szigorú keretek közé szorított projektjei kioltották minden kreativitásomat.

Ettől függetlenül tényleg igazán keményen dolgoztam azon a portfólión. Nem azért, mert egyetemi ösztöndíjat reméltem érte, de legalább egy ötöst igen.

Épp abban a pillanatban, amikor befordultam a sarkon, és beléptem a terembe, Mr. Dewdney előlépett a terem másik végéből nyíló szertárból.

– Leosztályozta már esetleg a portfóliókat? – kérdeztem, levegő után kapkodva.

Odalibbent az asztalához, ami a terem elülső részében volt, aztán úgy összevonta két szemöldökét, hogy azok összeértek.

– Igen, leosztályoztam már párat, de nem láttam a tiédet. Biztos, hogy beadta?

Biztos vagyok-e benne? Nem, csupán eltöltöttem vele ötszáz órát, hogy tökéletes legyen, aztán otthon hagytam. Megköszörültem a torkomat, és visszafogtam a nyelvem hegyén lévő kommentárt, ami szerint az enyém volt a *legelső* portfólió, ami be lett adva, jóval a határidő előtt.

– Egész biztos – feleltem, s közben igyekeztem megakadályozni, hogy arcomra kiüljenek az érzelmeim.

Átnézett egy rakás portfóliót, amelyek a mögötte lévő asztalon feküdtek. Amikor megtalálta az élénkvoros mappámat, felkiáltott, hogy „Megvan!”, mintha csak a hiányzó karomra lelt volna rá. Átlapozta, és közben láttam a kiálló cetliket, amin pirossal írt szavak voltak. A megjegyzései.

Végül becsukta a mappát.

– Ööö, nem. Attól tartok, még nem döntöttem el, milyen jegyet adok rá. – Felpillantott az órára. – Sok mindent kell átnéznem, és vissza kell térnem egy-egy beadott anyaghoz.

Abból, ahogyan a mappahalom felé mutatott, meg mert volna esküdni rá az ember, hogy legalább a plafonig érnek az átnézendő portfóliók.

Nyeltem egyet, majd odamentem a helyemre, és közben hirtelen rájöttem, hogy tele van a terem. Túlságosan le voltam taglózva ahhoz, hogy azt mondjam, „Köszönöm, hogy megnézte!”, vagy hogy egyáltalán hozzászóljak valakihez.

Nem akartam mindenáron őstehetség lenni a színjátszásban vagy a fiúkkal kapcsolatban, mint Shayleen. Vagy mindenben olyan tehetséges, illetve népszerű, mint a nővérem. Csupán annyit szerettem volna, ha legalább *egyetlen* dologban tehetséges vagyok. Ami megér annyit, hogy ismét rám pillantsanak. Vagy annyit, hogy esetleg megdicsérjenek.

De nemhogy nem volt elég jó a beadott munkám ahhoz, hogy ötöst kapjak rá, még csak nem is volt *emlékezetes*.

3. FEJEZET

OTTHON, ISKOLA UTÁN CSUPÁN A SAJÁT, idegesítő gondolataim biztosították a társaságot számomra. Azon tűnődtem, vajon Claire-nek igaza volt-e abban, amit rólam mondott. Ha ő úgy gondolta, hogy egyszerűen csak bele kéne olvadnom a háttérbe, akkor vajon mindenki más is így vélekedett? Csupán egy váza vagy egy porfogó voltam az emberiség polcán?

Nem arról volt szó, hogy mindenáron a középpontban akartam lenni. Sosem lesz belőlem egy balettelőadás csillaga vagy a steptáncosok vezetője, mint Claire-ből, és ezt el is fogadtam. De akkor miért éreztem folyamatos késztetést arra, hogy azon a szinten teljesítsek én is?

Ezentúl nem így lesz, határoztam el. Kinek kell ez az egész szupersztár dolog? Nekem ugyan nem. Simán boldog lehetnék a háttérbe olvadva is, ha nem úgy tekintenék rá mindig, mint valami rossz dologra. Leraktam az ágyamra a barna papírdobozt, ami az új fényképezőgépet rejtette, aztán átlapoztam a használati útmutatót.

Anya és Apa még órákig nem fog hazaérni. Három évvel ezelőtt beázott a házunk, és szüleim a komoly kár javítási költségeit

a hitelkártyájukkal fedezték. Anya teljes állásban dolgozott a napi néhány óra helyett az idősek otthonában, Apa pedig hetente többször is túlórázott, hogy fizetni tudják a számlákat. Még ha születésnapom volt is, tudtam, hogy ezt kell tenniük.

Az viszont *nem* esett jól, hogy Claire-nek olyan programja volt iskola után, amiről úgy gondolta, hogy fontosabb, mint én. Néhány évvel ezelőtt még hazarohant, hogy lufikkal díszítse fel a házat, és elrejtse az ajándékaimat.

De most már elfoglalt és népszerű volt, én pedig tudtam, hogy örülnöm kéne ennek. *Tényleg* örültem is neki. Leszámítva azokat az alkalmakat, amikor éppen nem.

Addig lapozgattam a fényképező használati utasítását, amíg meg nem találtam azt a részt, ahol leírták, hogyan kell belerakni a filmet. Elég egyszerűnek tűnt a dolog. Lépésről lépésre haladva belehelyeztem a gépbe a tekercset.

Amikor felvettem az immáron filmmel ellátott fényképezőgépet, a súlya miatt jelentőségteljes dolognak tűnt a szerkezet. Amint végigfuttattam ujjaimat a tetején lévő gombokon, elmémben ideoda kezdtek cikázni a gondolatok arról, milyen komplex, inspiráló és kreatív dolog is lehet a fotózás.

A leírásban találtam egy ábrát, ami elmagyarázta, hogy miként kell beállítani a lencsén átszűrődő fény mennyiségét, s erről eszembe jutott egy kép Mr. Dewdney művészetórájáról. Egy nagy ház volt rajta, ami hátborzongatónak tűnt a rávetülő árnyékoktól. Akkor megtettem minden tőlem telhetőt, hogy lemásoljam, de a rajzom csupán különböző színek homályos összevisszasága lett. Lehetetlen lett volna felismerni benne a házat.

Egy fénykép. Na, *azon* mindenféle próbálkozás nélkül fel lehet ismerni, hogy mit ábrázol.

Ugyan hallottam, hogy Claire hazajött valamikor vacsora után, de teljesen belemerültem abba, amit csináltam, ezért még csak ki sem nyitottam a szobám ajtaját. Fényképezőgéppel a mellkasomon aludtam el. Úgy terítettem magam köré a használati útmutatót, mintha egy kincsestérkép lenne. Annyival több dolgot lehetett állítgatni, mint Anya kis kompakt, digitális gépén!

Másnap reggelre a születésnapom okozta csalódás teljesen eltűnt, s mosollyal az arcomon ébredtem.

Van egy szuper, új fényképezőgépem, gondoltam.

A gépet a nővéremtől és *Joshtól* kaptam.

Josh mellettem ült, rám mosolygott, és rám kacsintott a szülinapi ebédem alatt.

Miért kell nekem folyton csak a negatív dolgokra koncentrálnom? Azokra, amelyek azt éreztetik, hogy az életem nem elég jó?

Amikor odaértem az iskolába, két élsportoló állt a bejáratnál. Nevetek, amint elsétáltam mellettük, és mondtak valamit, amit nem értettem. Általában megpróbáltam eltűnni a kapucnim alatt, de ma a reakciónk inkább arra sarkallt, hogy kihúzzam magamat, és egyenes tartással folytassam utamat.

Amikor Marcus odaért a szekrényéhez, a könyveire koncentrált, és még csak oda sem köszönt. Próbáltam tudomást sem venni a dologról. Nyilván nem ellenem szólt a dolog. Talán csak hihetetlenül szégyellős, és egy kicsit keményebben kell dolgoznom azért, ha azt akarom, hogy mindennap beszéljünk.

Mosolyra húzódott a szám a gondolattól. Ez egész jó móka lenne.

Megfordultam, és éppen ki akartam nyitni a számat, amikor megszólalt:

– Felrobbant a szövegkiemelő? – A pólómra mutatott, egy szürke felsőre, amin egy hatalmas narancssárga paca virított, és a PLACCS szó volt ráírva. – Velem megtörtént egyszer, csak az enyém zöld volt, és beterítette a kezemet.

Olyan komoly arckifejezéssel mondta, hogy beletelt egy pillanatba – na meg kellett hozzá az is, hogy felfelé mozdult a szája széle –, hogy rájőjjek, csak viccel. *Annyira* mégsem volt félénk akkor, csak kellett egy kis idő, hogy beszélgetést tudjon kezdeményezni. Ebben hasonlítottunk egymásra – én sem voltam olyan nagydumás, mint Shayleen.

Beszívtam belülről az arcomat, hogy visszafojtsam a mosolyomat.

– Vagy csak azt *adtad be* másoknak, hogy a szövegkiemelő volt a vétkes, pedig valójában egy hatalmas tüsszentés okozta a zöld trutyit.

Az ő sztoicizmusa semmi sem volt az *én* száraz humoromhoz képest. Felemelte a kezét, mintha csak meg akarná törölni a száját, de láttam, hogy elmosolyodik. Tetszett, hogy nem ajándékozott meg csak úgy bárkit a mosolyával. Hogy meg kellett dolgoznom azért, hogy láthassam.

– Később találkozunk – búcsúztam, miközben megfordultam, és a fejem fölé mutattam, mintha felpörgetném az agyam, aztán elindultam órára.

Angolon arra lettem figyelmes, hogy olyan emberek néznek rám furán, akikkel eddig még sosem beszéltem. Élsportolók. Pomponlányok.

Egy összehajtott, türkiz papír járt körbe a teremben, és azon tűnődtem, vajon van-e valami köze hozzám a tartalmának, mert-hogy véletlenül épp mindig elkerült engem.

Most komolyan, hova járunk, hatodikba? Sokkal fontosabb dologom is volt annál, semmint hogy olyanokon gondolkozzam, hogy

a csoporttársaim papírfecniket küldözgetnek körbe, amelyekre az van ráírva, hogy „Loann-nak nagy a segge”, vagy mi. Még mindig meg kellett írnom az esszém utolsó bekezdését, mielőtt be tudtam volna adni. *Nőjetekek már fel!*

Szerencsére, a tanár hamarosan magára vonta a figyelmünket, és egészen drámaóráig eszembe sem jutottak a furcsa pillantások.

Nagyon sok diák azért veszi fel Mr. Benson drámaóráját, mert nem kell semmit sem csinálniuk. Ritkán hív ki olyan tanulót, aki nem akarja, hogy észrevegyék, és szeret olyanokkal dolgozni, akik aktívan részt akarnak venni a feladatokban. Azok a diákok, akik szerettek aktívak lenni órán, az első sorokban ültek. Mint például Shayleen, aki nagyjából annyira volt szégyellős, mint egy tornádó.

Mindig mellette ültem. De ma előrehajolt, és Deirdrevel meg két fiúval dumált. Lehet, hogy csak az önértékelési problémám mélyült az angolórán kapott pillantások miatt, de rögtön az jutott eszembe, hogy talán rólam beszélnek. Shayleen szokott néha hisztizni, igen, de mindig hagytam, hogy lenyugodjon. A tegnapi ebédnél lejátszódó jelenet nyilván már senkinek sem volt furá, legalábbis ha azt néztem, hogy mennyien vannak körülötte. Úgyhogy a sugdolózásnak semmi köze hozzám, győzködtem magamat némán. Csak túlreagálom a dolgot.

Vettem egy mély levegőt, aztán odavonultam a szokásos helyemre, Shayleen mellé. Nem nézett rám, de a kacarászástól, amit ő meg a társai produkáltak, nem is voltam benne biztos, hogy észrevettem.

Hátranéztem a terem végébe, megpillantottam Marcust, és oda-intettem neki. Visszaintett, aztán úgy csinált, mint akinek nagyon tüsszenteenie kell, majd lenézett a ruhájára és a kezére, hogy lássa, van-e rajta valami. Csendesen elnevettem magam.

Sosem éreztem úgy, hogy azok közé tartozom drámán, akik egyáltalán nem vesznek részt az órai munkában – *mindig* elől ültem –, de most, hogy jobban belegondoltam, *mikor* is volt az utolsó alkalom, hogy jelentkeztem az egyik feladatra? A legtöbb, amivel hozzájárultam az órához, az volt, hogy ötleteltem, amikor Mr. Benson arra kért bennünket.

Lehet, hogy inkább Marcusra hasonlítok – jöttem rá.

A Shayleen körüli csoport feloszlott, és az emberek visszazállingóztak a helyükre, amikor Mr. Benson elkezdte az órát azzal, hogy áradozott egy sort az ideai színdarabról. Shayleen figyelmesen hallgatta, s rendszeresen bólintott egyet. Úgy tűnt, teljesen lefoglalja, hogy jó szerepet kapjon a darabban, és örültem, hogy már megfigyelt a tegnapi jelenetről.

Csak hogy Deirdre felé dőlt a székében, direkt nem felém. Sugdolózást hallottam magam mögött – azoktól a fiúktól jött, akikkel Shayleen beszélt. Valami nem stimmelt. Éreztem.

Az óra végét jelző csengő megszólalásáig Shayleen egyetlenegyszer sem nézett felém. Próbáltam lebeszélni magamat róla, de amikor felállt és az ajtó felé fordult, úgy döntöttem, muszáj megkérdeznem, hogy még mindig haragszik-e.

– Szia, Shay... – szólítottam meg.

Néhány pillanatig háttal állt nekem, úgyhogy nem láttam a reakcióját.

– Én... ööö... sajnálom a tegnapi – kezdtem. Merthogy tényleg sajnáltam. Még akkor is, ha nem tudtam mit tenni ellene, rosszul éreztem magamat, hogy Claire és Jasmine kellemetlen helyzetbe hozta őt mindenki előtt. Még hozzátettem: – A nővérem és a barátai... néha ilyenek.

Shayleen lassan megfordult, s közben összehúzta a szemét.

– Szóval most már minden a nővéred hibája?

– Nem ezt mondtam. Én...

Levágott egy türkiz papírt az előttem álló asztalra, s ezzel félbeszakított. Ezután önelégült mosollyal az arcán az ajtó felé fordult, és kivonult a teremből.

Széthajtottam a papírt, és a szemem tágra nyílt olvasás közben. *Tényleg*, mint hatodikban! Szó szerint.

Shayleen kinyomtatott egy kérdéssort – egy privát kérdéssort –, amit legalább öt évvel ezelőtt töltöttem ki, amikor szinte mindennap e-maileket írogattunk egymásnak. Nyilván színes papírra másolta, nehogy valakinek véletlenül elkerülje a figyelmét. Megragadtam az asztal szélét, és a listát bámultam.

A legtöbb kérdés idéetlen volt, kedvenc filmekről meg könyvekről, és nem volt benne semmi kellemetlen. Leszámítva az utolsó hármat:

Csókoltál már meg valaha valakit? NEM! De AKAROK!

Volt már valaha barátod? Sajnos nem.

Ha megcsókolhatnál egy fiút, ki lenne az?

* * * JOSH GARRISON * * *

A csillagok tőlem származtak, akárcsak a Google-n talált kép is, a csücsörítő ajkakkal. De ha véletlenül a fejlécben látható e-mail cím nem lett volna elég, hogy beazonosítsák, hogy rólam van szó, Shayleen még oda is írta alá: A NŐVÉRED PASIJA, LOANN? Persze azt nem említette meg, hogy Claire még csak nem is *ismerte* Josht, amikor válaszoltam ezekre a kérdésekre.

Rákvörös lett az arcom. Hány ember is látta ezt a papírt ma délelőtt?

A nap további részére a következő célokat tűztem ki magam elé: elkerülni Shayleent, elkerülni Claire-t, és lehetőleg – könyörgöm, istenem! – elkerülni Josht. *Néhány nap múlva már lejárt lemez lesz*, mormoltam magamnak újra, és újra, és újra. A folyosón nem néztem mások szemébe, az órákon hallott suttogásokról pedig igyekeztem tudomást sem venni.

Az egyetlen ember, akivel összetalálkoztam, az Marcus volt.

Játékosan oldalba bökött a szekrényeink előtt. El voltam merülve a gondolataimban, úgyhogy egy pillanatra elvesztettem az egyensúlyomat.

– Haha – mondtam, miközben igyekeztem talpon maradni, de, őszintén szólva, mivel egész nap magamban tartottam a frusztrációt és a szégyenemet, majdnem elsírtam magamat. – Nehogy azzal gyere nekem, hogy nem tudod, milyen fene nagy erő szorult beléd!

Annyi szarkazmust sűrítettem a mondandómba, amennyit csak tudtam, hogy leplezzem törékeny lelkiállapotomat. Amint elhagyták a szavak a számat, eszembe jutott, hogy elég bunkónak tűnhettem. Ami azt illeti, Marcus nem volt egy izomkolosszus.

De gyorsan azt felelte, hogy:

– Szeretnél szkanderezni egyet?

Egymás után többször is felhúzta a szemöldökét.

Megnyaltam az ujjamat, és feltartottam, mintegy jelezve, hogy ott a pont, főleg azért, hogy sikerült elterelnie a figyelmemet, és mosolyt csalnia az arcomra. Csípőjével meglökte a szekrénye ajtaját, mire az becsukódott.

– Később találkozunk – mondta, s elindult a következő órájára.

Legalább nem hozta fel a türkiz papír tartalmát. De ahogy belegondoltam, rájöttem, ismernie kéne ahhoz valakit, hogy odaadják neki és elolvashassa.

Az ebédidőt egyedül töltöttem a sulis mögötti füves részen, és az utolsó órák után úgy léptem le a suliból, hogy még véget sem ért a kicsengetés, mert előzőleg összepakoltam a könyveimet, amiket haza akartam vinni.

Legalább egy órán át némán duzzogtam a szobámban, mielőtt meghallottam volna egy halk koppantást a fürdőszoba ajtaján, ami összekötötte Claire szobáját az enyémmel.

Nyeltem egy nagyot. Nem hallottam, mikor jött meg, és azt hittem – úgy reméltem –, hogy iskola után még programja van.

– Gyere be! – motyogtam.

Bejött az ajtón, kezében egy bögrével. Feje oldalra billent, ami jelezte, hogy aggódik értem, és abban a pillanatban rájöttem, hogy tudja, hogy láttam a türkiz papírt. És ami még rosszabb, nem volt mérges rám. Egyáltalán nem. Sajnálta engem.

Le-fel dörzsölgettem az ujjamat a hüvelykujjam körmén. Most nem akartam, hogy Claire és az ő tökéletes kis világa a közelemben legyen.

– Hallottam, mi történt – kezdte azon a gondoskodó hangon, ami azt az időszakot juttatta eszembe, amikor még kisebbek voltunk.

Egyáltalán nem olyan volt, mint az az erős, magabiztos hang, amit az iskolában használt tegnap ebédnél. Fogalmam sem volt, miként volt képes egyszerre két ilyen különböző személyiséget magában hordozni.

Felém nyújtotta a bögrét, és észrevettem, hogy a másik kezében néhány magazint szorongat.

– Az a Shayleen tényleg nem tudja, hol a határ.

Egy hosszú pillanat után elvettem tőle a bögrét, és megéreztem a forró csoki édes illatát, aztán leraktam az éjjeliszekrényemre anélkül, hogy belekortyoltam volna.

– Köszö – mondtam.

Nővérem leült mellém az ágyra. Évekkel ezelőtt Claire minden nap az én ágyamon heverészett, miközben divatmagazinokat lapozgatott, tesztetektet töltött ki, és kikérte a véleményemet dolgokról, noha már akkor is egyértelmű volt, hogy neki sokkal jobb az ízlése.

Csend telepedett ránk. Szerintem mindketten tisztában voltunk vele, hogy már nem tudunk ellenni a hülye magazinokkal. De attól, hogy ideült mellém, egy kicsit jobban éreztem magamat.

– Nem lesz semmi baj, Loey! Majd meglátod – rakta a kezét a térdemre.

Annnyira jó volt ez a pillanat, mintha visszamentünk volna az időben. Claire nem az a népszerű, tökéletes lány volt, hanem csupán a testvérem. A nővérem, aki megoldaná a gondokat Shayleen és köztem, ha arra kérném. Sőt, még Joshsal is szakítana, ha ettől boldogabb lennék.

Van valami megnyugtató abban, hogy tudod, számíthatsz valakire, akinek mindennél fontosabb vagy ezen a világon.

Még ha csupán egy pillanatig is tart az egész.

4. FEJEZET

MÉG SOSEM ÖRÜLTEM ENNYIRE A HÉTVÉGÉNEK.

Nem kellett elviselnem a többiek bámulását – vagy Shayleen esetében az átható pillantásokat – a suliban. Szombaton korán megcsináltam az összes házi feladatomat, így most az asztalomon csücsülő kamerát bámultam. Minden egyes alkalommal, amikor visszatértem hozzá, megfutamodtam előle.

Fellapoztam a használati útmutatót, ahol abbahagytam az olvasást. Sok mindent kellett még megtanulnom – a rekeszről, a zársebességről, a lencsék tisztításáról, arról, hogyan kell fókuszálni a különböző távolságokban lévő dolgokra, hogy hogyan állítsam be azt, amit fotózok –, és ezek még csak az alapok voltak!

Csináltam néhány próbaképet a ház körül. Claire feltartotta a kezét, mintegy stoptáblaként, amikor a közelébe mentem, de Anya szívesen vállalkozott arra, hogy az első igazi fotóalanyom legyen.

Anyukám minden tekintetben pont kettőnk között helyezkedett el: 160 centi, olyan csípővel, mint amilyen nekem van, s mégis olyan vékony, mint Claire. Haja fénytelen, kávészínű, hullámosabb, mint

amilyenek Claire selymes tincsei, mégis fényévnnyire van az én göndör fürtjeimtől. Képes arra, hogy a megfelelő dolgot mondja, de az is előfordult már, hogy felvihogott a könyvtár kellős közepén.

Ide-oda libbent a házban, olyan utasításokat adva, hogy: „Gyere, Loann, csinálj rólam egy képet a korlát mellett!” Úgy mozgott, mint aki ráébredt, hogy inkább szupermodellnek kellett volna mennie. Milyen kár, hogy a szombati munkához hordott inge, ami túl nagy volt rá, illetve zilált frizurája nem egészen ezt a képet tükrözte. A szemében megcsillanó fényből azonban látszott, hogy tisztában van vele, hogy egyikünk sem a megszokott szerepét játssza, és csak hülyéskedünk.

– Látod, ez az a természetes, spontán dolog, amitől nagyszerű lesz egy fotó, Loann – magyarázta, miközben kinyitotta a sütő ajtaját.

Mindketten nevetésben törtünk ki.

Amikor Anya megunta a parádézást és a háztartási eszközök felmutatását, elkezdtem a természetre koncentrálni. Lefotóztam az udvarunkon álló tölgyfát – a magas, dús lombkoronájú fa úgy magasodott a házunk fölé, mint egy levelekkel borított őrangyal. Tökéletes hely volt az ücsörögni kívánó verebek, kék szajkók és egyéb apró termetű madarak számára, ám aznap sajnos egyet sem láttam, amit le tudtam volna fotózni. Jobb híján azzal foglalkoztam, hogy különböző szögekből készítettem képeket a fáról.

Minél több fotót készítettem, annál jobban hajtott a vágy, hogy megörökítsek valami fontosat – valami nagyszerűt – a körülöttem lévő világból. Amikor találtam valamit – egy fűszálat néhány centiméterről, vagy egy pókot, amint épp hálóját szötte –, a szívem hevesen kezdett dobogni, és ügyetlenül állítgattam új, bonyolult fényképezőgépet, hogy képet készítsék róla.

Klikk.

Bementem a házba, hogy igyak valamit, és megláttam Claire-t, amint a nappali padlóján elnyúlva egy divatmagazint lapozgat. Biztos vagyok benne, hogy legalább százat elolvasott egy nap, most, hogy közeledett a ballagása. Megállás nélkül kereste a tökéletes frizurát, sminket és cipőt, és nyilván nem hallotta, hogy bejöttem. Mielőtt nemet mondhatott volna, szemem elé húztam a fényképezőgépet, hogy beállítsam a zoomot.

Claire nyilván megérezte, hogy ott vagyok. Felnézett a fényképezőgépre, és nagyon fura pillantást vetett rám. Összehúzta a szemét, állkapcsa pedig megfeszült. Próbáltam megérteni az arckifejezését, de aztán a haja eltakarta, amikor visszafordult az újságjához.

Elmúlt a pillanat. Elszalasztottam. Csalódottan engedtem le a fényképezőgépet. Nagyszerű fotó lett volna. Végül nem ittam semmit, hanem inkább kimentem a bejárati ajtón, és addig kattogtattam a gépet, amíg az egész tekercset el nem használtam.

Nem kellett megkérnem Anyát arra, hogy előhívassa a képeimet – valószínűleg azért, mert tudta, hogy ő is rajtuk van. Elvette a filmet az öltözőasztalomról, amikor kivitte a mosnivalót a szobámból, és aztán aznap később elhozta a fotókat.

Felsőhajtottam, ahogy elkezdtem végignézni őket. Hiányzott belőlük a dinamikusság és a spontaneitás, s csupán egy átlagos album lett a fotóimból. Összeszorult a szívem. Pedig reménykedtem benne, hogy egy-két fotó tényleg jól sikerült.

Aztán megláttam a tölgyfáról készült képet. A törzsénél állva, alulról fotóztam. A napfény átragyogott a levelek között, és az árnyékok egyfajta földöntúli nagyságot kölcsönöztek a fának. Pontosan erre gondolt Mr. Dewdney, amikor arról beszélt, hogy megfelelően kell elkapni az árnyékok játékát.

Volt egy másik kép is, amin tündöklő fény vette körül a fát. Nyilván elrontottam valamit a rekesz állítgatásánál, de elég szuperül nézett ki – mintha bepillantást nyert volna az ember a mennyországba a kép által. Nekitámasztottam a képeket az öltözőasztalom tükreinek, aztán átnéztem a többit is. *Nem is rossz elsőre*, gondoltam.